

# Knjižni sejem

(Larisa Mihailović, 7.a)

V soboto, 26.11.2016, smo se odpravili v Ljubljano. Potovali smo z vlakom. Zbrali smo se ob 6:40 na železniški postaji Maribor in počakali na odhod vlaka, ki je odpeljal ob 6:55. Porazdelili smo se v en vagon po različnih kupejih. Vozili smo se dve uri in pol, ko smo prispeli v našo prestolnico. Izstopili smo na glavni železniški postaji in krenili smo proti Narodnem muzeju. Vendar smo naleteli na problem. Nismo vedeli, kje je ta muzej. Spraševali smo domačine in na koncu le našli pravo lokacijo.

Pri vstopu v muzej smo imeli lep sprejem. Gospod Darko Knez nam je razkazal muzej. Pogledali smo v sobo z oblačili. Tam nam je povedal, da so se dame včasih oblačile zelo dolgo. Zakaj? Zaradi tega, ker je bila obleka tako velika, napihnjena in dolga in so dvorne dame potrebovale še dodatno služabnico.

Zatem smo pokukali v sobo polno otroških igrač. Otroci so jih lahko uporabljali zunaj in noter. Tukaj so bile shranjene otroške sanje tako za deklice kot za dečke.

V naslednji sobi so bila prikazana cerkvena oblačila. Videli smo tudi prtičke, ki so jih uporabljali v cerkvi oziroma so jih imele zaposlene osebe. Kasneje smo si ogledali sobo z orožjem, opremo za viteze, topove, viteške oklepe in še kaj. Najbolj nas je pritegnilo srce človeka. Malo pa smo le bili razočarani, saj je bilo srce v zaprti žari in ga nismo mogli videti.

Naslednja postaja je bila soba s pohištvom. Ogledali smo si zelo staro pohištvo, videli pa smo tudi moderno, novejše pohištvo. V eni zmed sob je bilo razstavljeno staro gimnastično orodje. Čudili smo se, saj odskočna deska sploh ni imela vzmeti.

Ena od razstavnih soban je bila zelo posebna. Zakaj? Zato, ker smo videli nekakšno umetnino iz zlata, v njej pa je bil košček kosti. Gospod Knez je povedal, da so takšno umetnino s koščkom kosti škofa Antona Martina Slomška podarili tudi papežu, ki je pred leti prišel obiskat Slovenijo.

Naslednja razstavna soba je prikazovala različne predmete iz porcelana, v drugi pa je so bili razstavljeni stoli skozi čas.

Naša zadnja postaja v muzeju je bila soba z razstavo SODOBNA UMETNOST. Videli smo različne predmete iz različnih materialov. Tam so bili razstavljeni čevlji, hlače, pripomočki za kuhanje, glasbila in še kaj. Našega obiska v muzeju je bilo konec.

Odpravili smo se skozi staro Ljubljano in prečkali Prešernov trg, kjer smo si ogledali tudi novoletno jelko Melanijo. Odpravili smo se torej tja, kamor smo si vsi najbolj želeli, v Cankarjev dom. Ko smo vstopili v stavbo, smo seveda takoj zagledali knjige. No, jaz sem zagledala tudi pevca Adi Smolarja, ki je pel majhnim otrokom in ga prosila za avtogram.

Iskala sem določeno knjigo - 8. del Harry Potter in otrok prekletstva. Na blagajni je bila velika gneča, a sem bila vseeno potrpežljiva. Ker pa smo imeli dve uri prostega časa, sem si ogledala vsa nadstropja polna knjig. Vsak človek, ki si je tam ogledoval knjige, je to počel s srcem. Globoko v srcih ljudi se skriva velika ljubezen do knjig.

Ko sta minili dve uri, smo se odpravili v restavracijo s hitro hrano. Kar nekaj učencev je šlo tja, vendar sem se sama raje sprehajala po ljubljanski ulici, ki vodi do Prešernovega trga. Naredila sem nekaj fotografij in počakala, da se zberemo ob določeni uri. Potem smo se odpravili domov. Med potjo do železniške postaje sem bila polna pričakovanj, kaj se bo dogajalo v knjigi. Misli so mi begale po glavi vso pot. Ko smo prišli na železniško postajo Ljubljana, smo se posedli na vlak in v kupeje, se udobno namestili in se prepustili domišljiji pisatelja, ki je napisal kupljeno knjigo. Tako smo uživali na poti v Maribor in brali knjige, ki so nam krajšale čas.